

Tekst 84

Demokrati, religion og fascisme i nutidens Indien – En vurdering

Uddrag af Arundhati Roy: *Demokrati, essay offentliggjort i "Menigmands guide til imperiet", 2005, s.175ff.*

Uafhængigheden kom selv til os, som det Gandhi mindeværdigt kaldte et "brød af træ" – en frihed, der var plettet af blodet af tusinder, der døde under Adskillelsen (af Indien og Pakistan). I mere end et halvt århundrede er hadet og den gensidige mistillid nu blevet skærpet af politikere...; de har leget med hadet og aldrig ladet såret hele. Hvert eneste politiske parti har suget marven ud af vores verdslige parlamentariske demokrati og udnyttet den til deres valgtaktiske fordel. Som termitter, der graver et bo, har de lavet tunneller og underjordiske gange og undermineret betydningen af ordet "verdslig", indtil det er blevet til intet andet end en tom skal, der er ved at styrte sammen. Deres gravearbejde har svækket fundamentet under den bygning, der forbinder forfatningen, parlamentet og domstolene – det system af gensidige kontrolforanstaltninger, der udgør ryggraden i et parlamentarisk demokrati...

Men politikernes udnyttelse af religiøse forskelle er på ingen måde den eneste årsag til, at fascismen er kommet til vore kyster. I løbet af de sidste 50 år er almindelige menneskers beskedne håb om et liv i værdighed, sikkerhed og frihed for den usleste fattig-

dom systematisk blevet slukket. Hver eneste "demokratiske" institution her i landet har vist sig at være umulig at stille til regnskab, utilgængelig for almindelige borgere og enten uvillig eller ude af stand til at handle til fordel for ægte social retfærdighed. *Enhver* strategi for virkelig social forandring – jordreform, undervisning, sygesikring, indførelse af positiv forskelsbehandling – er behændigt, snedigt og konsekvent blevet skudt i sæk og gjort ineffektiv af de kaster og klasser, der har taget kvælertag på den politiske proces...

Der er et meget konkret problem her. Og det er ikke fascisterne, der har skabt det. Men de har kastet sig over det, vendt op og ned og omformet det til en afskyelig, falsk stolthedsfølelse. De har mobiliseret mennesker ved at bruge den laveste fællesnævner – religionen. Folk, der har mistet styringen over deres liv, folk, der er blevet revet bort fra deres hjem og samfund, der har mistet deres sprog og kultur, bliver forledt til at føle sig stolte over noget. Ikke noget, de har stræbt efter og udrettet, ikke noget, de kan regne for en personlig indsats, men noget, de bare tilfældigvis er. Eller mere præcist noget, de tilfældigvis ikke er. Og falskheden, tomheden i denne stolthed nærer en gladiatoragtig vrede, der rettes mod et simuleret mål, der er trillet ind i amfiteatret.